



Avem două probleme majore pe care trebuie să le discutăm. Prima este autoritatea. A doua este supunerea - un răspuns autorității după voia lui Dumnezeu.

MÂNDRIA ȘI SUPUNEREA

Așa că haideți să începem cu autoritatea. Efeseni 5:21 spune: «Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos». Trăim într-o societate foarte egalitaristă, care tinde spre a aplatiza majoritatea tipurilor de subordonări. Acest verset se încadrează frumos în cultura noastră – toți ne supunem reciproc unii altora. Dar veți observa că acest verset este urmat de trei secțiuni: soțiile fiind chemate să se supună soților; copiii-părinților și robii (sau salariații) - stăpânilor. Cu alte cuvinte, Pavel numește trei excepții unde există o structură de autoritate clară și unde supunerea reciprocă nu este un ingredient-lipsă.

Ai putea întreba ucenicul tău: «De ce majoritatea oamenilor sunt deranjați de menținerea structurii de autoritate?» sau «De ce societatea noastră valorifică supunerea reciprocă, dar nu și supunerea față de autorități?» Puteți, de asemenea, discuta modul negativ în care mass-media prezintă persoanele și structurile de autoritate (deși există excepții notabile). În spatele reținerii celor mai mulți oameni stă faptul că, istoric, liderii (părinții, angajatorii, politicienii ori soții) *au abuzat* de autoritatea lor, acesta fiind rezultatul evident al trăirii într-o lume căzută.

Deci, care este soluția? E ușor de înțeles faptul că societatea noastră a încercat să se retragă de la structurile ierarhice autoritare în dorința de a se proteja împotriva abuzurilor. În schimb, Dumnezeu dorește ca noi să facem ca structurile de autoritate să funcționeze, deoarece nu există nimic păcătos în autoritate. Ea cultivă anumite virtuți, care sunt, de fapt, destul de dumnezeiești. Pentru a ajunge la această problemă, ai putea pune o întrebare de genul: «Care ar putea fi unele motive pentru care Dumnezeu a rânduit structuri cu autoritate? Ce beneficii vezi tu în ele?»

Acest lucru ne conduce la al doilea subiect. Smerenia și supunerea sunt două virtuți evlavioase, care reies din structurile de autoritate - cineva conduce și alții trebuie să se supună cu smerenie acelei conduceri. Întrebă ucenicul tău ce înseamnă supunerea și ce înseamnă smerenia. Poți, de asemenea, să-l întrebi dacă îi este dificil să se supună autorității și dacă așa e, de ce se simte astfel. Supunerea este aducerea noastră de bună voie sub conducerea altcuiva, manifestând recunoaștere și respect pentru poziția lui de autoritate. Această supunere se bazează pe poziția delegată de autoritate și nu pe capacitatea persoanei, inteligența sau competența acesteia de a exercita acest lucru. Smerenia este o evaluare precisă de sine și recunoașterea limitărilor noastre.

Acum, în timp ce cultura privește supunerea ca slăbiciune, Scriptura descrie o ca fiind o modalitate unică de a arăta reverență față de Dumnezeu. Ai putea

SUBIECTUL SĂPTĂMÂNII.

Ucenicia întotdeauna are loc în cadrul unei culturi. Dificultatea vine atunci când trebuie să predăm un concept biblic, care este contrar culturii. În această lecție ai o astfel de problemă (supunerea față de autorități) și rolul tău este cel de a ajuta ucenicul să vadă frumusețea și scopul lui Dumnezeu pentru ceva ce el ar putea avea tendința să respingă.

URMĂTORII PAȘI

Întreabă ucenicul tău: «Cine sunt cei cărora le-a fost acordată autoritatea peste tine? Cum ai demonstrat iubirea ta față de Dumnezeu prin urmarea conducerii? Ce poți face în această săptămână ca să încurajezi și să arăți respect față de autoritatea pe care Dumnezeu a plasat-o în viața ta?»

Întreba ucenicul tău: «Cum supunerea demonstrează dragoste și respect față de Dumnezeu?» Ar putea, de asemenea, fi interesant să întrebi: «În ce fel și față de cine a demonstrat Isus supunere?» Sau ai putea să citești acest pasaj (1 Petru 2: 13-21) pentru a vedea ce lecții de aici pot fi aplicate, deoarece acesta se referă la smerenie, supunere și autoritate:

„Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine. Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu. Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului! Slugilor, fiți supuse stăpânilor voștri cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.”

Întrebările pe care le-ai putea pune pentru a explora pasajul pot fi: «Care sunt motivele invocate în acest pasaj, prin care Dumnezeu este glorificat prin supunere?» „De ce ar trebui să ne supunem autorității?” „Este autoritatea bazată pe competență mai mare, înțelepciune sau inteligență? Pe ce ar trebui să se bazeze?”

Printre lecțiile care pot fi învățate din acest pasaj se află următoarele: smerenia noastră arată respect pentru structura de autoritate înființată de Dumnezeu; orice recunoaștere a autorității este, în cele din urmă, un respect pentru ideile lui Dumnezeu și autoritatea Sa; cu cât mai dură sau nedreaptă este autoritatea, cu atât mai mare este oportunitatea de a exprima devotamentul față de Dumnezeu; suferința din cauza nedreptății este parte din ceea ce înseamnă a urma pe Hristos. Calea majoră, prin care vom experimenta acest lucru, este prin a fi supuși liderilor nedrești.

Există o serie de alte aspecte ale supunerii care merită să fie amintite. Pentru aceasta să ne uităm la 1 Pet. 5:5-6:

„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci, „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.”

Pasajul subliniază faptul că supunerea și smerenia sunt într-adevăr antiteza pentru mândrie. Suntem cu toții sensibili la mândrie, dar atâta timp cât practicăm virtutea supunerii, ne ținem departe de a fi infectați cu mândrie. În sfârșit, supunerea exprimă o încredere în Dumnezeu, că El este Acela care ne ridică și ne pune în poziția de autoritate mai degrabă decât noi am face acest lucru.

Acum, poate ai dori să clarifici câteva lucruri. Aș pune câteva întrebări. «Este egală supunerea cu a nu exprima dezacordul sau este permis să nu fim de acord?» «Există situație Scripturală ce încurajează nesupunerea față de autorități?»

Ai putea răspunde la aceste întrebări prin a vocifera dezacordul în moduri care sunt în susținerea conducerii (ai putea oferi câteva exemple), prin a menționa faptul că singurele cazuri în Scriptură unde Dumnezeu pare să sancționeze nesupunerea față de lideri și autoritate este atunci când ei comit ceva contrar legilor lui Dumnezeu (Daniel să fie obligat să se plece înaintea unui idol, ucenicii refuzând să nu mai vorbească despre Hristos).

Rezumat

Societatea noastră nu este foarte pozitivă față de structurile de autoritate, dar Dumnezeu este. Nu pentru că ele sunt perfecte, ci pentru că ele oglindesc autoritatea lui Dumnezeu (care nu este democratică). Ele încurajează virtuțile smereniei și supunerii. Ele oferă oportunități pentru a ne demonstra respectul față de autoritatea lui Dumnezeu și pentru a exprima încrederea în El, care este Cel ce «ne ridică» și ne promovează în poziție de autoritate. În cele din urmă, ele ne permit să participăm în suferința nedreaptă.